

Emília Guàrdia i Arbusí

(10.03.1925 Albons – 14.02.2005 Sant Celoni)

L'Emília, la llevadora de Sant Just a partir dels anys 50, era filla de l'Empordà, de pagès, gent compromesa amb la República. Va perdre la mare als 17 anys i es va fer càrrec de la família 3 germans més petits, els avis i el pare empresonat, seguint els consells del dr. Jordana va estudiar per treure's per lliure el batxillerat i la revàlida, tot pasturant les vaques. Va venir a Barcelona, sola, amb 22 anys, per estudiar la carrera de Llevadora i practicant, que es va pagar treballant de cangur i fent més guàrdies que un sereno a l'Hospital Clínic. La primera casa va ser a Sant Just, la casa de la tia Enriqueta, després va anar a Barcelona relogada a una porteria a l'Avinguda de Roma. El dr. Ribalta la va ajudar a buscar el seu lloc a Sant Just, va guanyar la plaça de llevadora fent oposicions i ja només se'n va anar quan l'Alzheimer va fer impossible que seguís a la casa del carrer Dolors Modolell 4, que ella havia triat per viure amb en Mariano Cobeña Puente, antic pacient, fill dels primers emigrants castellans casats al poble, i on van criar les dues filles.

A Sant Just va ser una de les primeres dones joves que visqué sola, al carrer Badó sobre cal Ferrer, era una dona que entrava i sortia amb llibertat de casa seva, per anar a la feina – els parts eren a casa – o per anar a ballar. En casar-se les portes de la seva llar van seguir obertes per a tothom que la necessità, fós per confidències d'un embaràs no desitjat, fós per acompanyar el dol d'una mort. Molts batejos a la seva història, de grat per força, fins que digué al mossèn que plegava. L'Emília, empordanesa de socarrel, va ser i va exercir de santjustenca, per elecció. Aquí hi féu amics que són família encara avui per a les seves filles. Formà part de moltes de les associacions del poble, de l'Ateneu a la Creu Roja o el Centre d'Estudis, també va impulsar la creació del Centre de Planificació Familiar, les classes de música i d'escacs a l'escola pública Montserrat i molta gent la recorda dalt del R-4 a tota pastilla o a les converses de Ràdio Desvern. Va morir a l'hospital de Sant Celoni el 14 de febrer de 2005, acompanyada per les filles, els cosins de Palafrugell, sa germana Maria Teresa i el cunyat Eduard. Com a mostra darrera de la generositat que la caracteritzà al llarg de tota la seva vida, voldriem fer constar que no hi va haver funeral per què la mare havia donat el cos a la ciència. Ara sabem que els ulls ja donen vista a dues persones, el cervell serveix per investigar malalties neurodegeneratives, i del cor... no ens n'han dit res, però segur que batega allà on sigui.

